

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.330 van 12 december 2008
in de zaak RvV X/ II

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 11 augustus 2008, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 27 augustus 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 7 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en van advocaat V. VAN DEN STEEN loco advocaat T. HERMANS en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn.

Op 9 augustus 2005 vraagt verzoeker asiel aan bij de Belgische overheid.

Op 25 augustus 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 8 november 2005 beslist de Commissaris-generaal dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 24 augustus 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen deze beslissing wordt door verzoeker een beroep ingediend bij de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen.

Op 15 september 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 11 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 15 september 2006 ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

*in toepassing van **artikel 9.3** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek **ontvankelijk** is doch **ongegrond**.*

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

Betrokkene diende op 09.08.2005 een asielaanvraag in. Op 10.11.2005 besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat deze aanvraag ontvankelijk was en dat verder onderzoek noodzakelijk was. Op 25.08.2006 besliste het CGVS echter in haar beslissing ten gronde dat betrokkene niet erkend werd als vluchteling. Betrokkene diende op 11.09.2006 een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen (heden de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) tot nietigverklaring van deze beslissing. Dit beroep is heden nog steeds hangende.

*Het feit dat betrokkene sinds augustus 2005 in België verblijft en hier ondertussen geïntegreerd is, dat hij de Nederlandse taal heeft gestudeerd door het volgen van verschillende taalcursussen, dat hij tevens beroepsopleidingen heeft gevolgd, dat hij actief op zoek gegaan is naar werk, dat hij een cursus loopbaanoriëntatie heeft gevolgd bij de VDAB, dat hij goede contacten heeft met een aantal mensen uit de omgeving en met zijn burens, dat hij zeer verzorgd is, dat hij zich perfect ingeburgerd zou hebben, dat hij verschillende steunbetuigingen voorlegt, dat hij een grote burgerzin heeft, dat hij de zijn verschuldigde sommen zo snel mogelijk probeert te betalen, dat hij aldus is overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in zeer hoge mate heeft eigen gemaakt –deze elementen van integratie vormen geen grond voor regularisatie aangezien het o.i. maar normaal is dat iemand die hier bijna 3 jaar verblijft toch enige inspanningen doet om zich aan te passen aan onze taal, onze gebruiken, onze zeden en gewoonten en op die manier zijn verblijf in België **zelf** zo aangenaam mogelijk probeert te maken.*

Ook het feit dat betrokkene tewerkgesteld is kan niet weerhouden worden aangezien deze tewerkstelling enkel wordt toegestaan zolang zijn asielprocedure niet is afgesloten. Zij heeft als doel de betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Betrokkene beweert dat hij angst heeft om terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij vreest opnieuw het slachtoffer te worden van nieuwe bedreigingen van enerzijds zijn schoonfamilie en anderzijds van de Pakistaanse autoriteiten doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen

staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene angst heeft om terug te keren volstaat niet om weerhouden te worden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat wat zijn vrees voor zijn schoonfamilie betreft het CGVS in haar beslissing dd. 25.08.2006 gesteld heeft dat: "u zelf erkende tijdens het gehoor ten gronde dat uw schoonfamilie u nooit zou weten te vinden als u elders in Pakistan zou wonen. De vaststelling dat u na het ontstaan van het "FIR" nog 5 maanden probleemloos in Pakistan wist te verblijven onderstreept deze stelling". Wat zijn vrees voor de Pakistaanse autoriteiten betreft dient opgemerkt te worden dat tevens het CGVS in dezelfde beslissing stelde dat: "uw vrees voor een onrechtvaardige behandeling door de Pakistaanse autoriteiten lijkt op weinig gestoeld. In een recent verleden hebben dezelfde overheden u immers reeds beschermd tegen een andere valse aanklacht. U kunt bezwaarlijk beweren dat de Pakistaanse autoriteiten u individueel op een uitzonderlijke manier zou behandelen".

Wat betreft de bewering dat een gedwongen terugkeer zou betekenen dat betrokkene onderworpen zou worden aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens; dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet gedwongen wordt om terug te keren, zodus kan deze bewering niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie.

Betrokkene beweert tevens dat hij in een compleet uitzichtloze situatie zal terecht komen ten gevolge van het complete gebrek aan familie waar hij veilig zou kunnen verblijven en dat hij aldus geen huisvesting of financiële middelen ter beschikking zou hebben. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt die dergelijke bewering kan ondersteunen. Deze loutere bewering kan aldus niet weerhouden worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde of veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. (...)"

2. Ontvankelijkheid

Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift aan de Raad "te zeggen voor recht dat de weigering tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden ongegrond is en aan verzoekende partij bijgevolg het voornoemde verblijf toe te kennen, conform de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen".

Artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), omschrijft de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Overeenkomstig artikel 39, § 2 van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen (beroepen die niet zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. De Raad is dus niet bevoegd om aan verzoeker een verblijf van meer dan drie maanden toe te kennen. In zoverre is het verzoekschrift van verzoeker onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 26 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens voert verzoeker de schending aan "van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing".

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door verzoeker ingediende regularisatieaanvraag van 15 september 2006, waaruit duidelijk

blijkt dat hij voldeed aan alle voorwaarden voor regularisatie. Volgens verzoeker weerhoudt de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen om hem de machtiging tot verblijf te weigering:

- “ - *De vanzelfsprekendheid van integratie voor iemand die hier bijna drie jaar verblijft en integratie louter beschouwd als een manier om het verblijf in België zelf zo aangenaam mogelijk te maken;*
- *het niet weerhouden van het feit van tewerkstelling aangezien deze tewerkstelling slechts wordt toegestaan zolang de asielprocedure niet is afgesloten en slechts tot doel heeft in de eigen behoeften te voorzien;*
- *het gebrek aan bewijs wat betreft de angst van verzoeker om naar zijn land van herkomst terug te keren.*
- *verzoeker zou niet gedwongen worden terug te keren naar zijn land van herkomst.*
- *het gebrek aan bewijzen wat betreft de uitzichtloosheid van een eventuele terugkeer naar Pakistan*
- *de vanzelfsprekendheid van het niet plegen van inbreuken tegen de openbare orde of veiligheid.”*

Verzoeker meent dat het voor zich spreekt dat bovenstaande elementen absoluut onvoldoende blijken om een weigering van verblijf te rechtvaardigen en stelt dan ook dat de motivering van de weigeringsbeslissing bijgevolg ondermaats is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439, RvS 17 mei 2005, nr.144.471).

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen voldoende redenen heeft aangehaald om zijn verblijf in België toe te staan.

Het ten tijde van verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

De toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaard, zodat aangenomen werd dat hij geldige buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De bestreden beslissing spreekt

zich uit over de argumenten ten gronde die door verzoeker werden ingeroepen om tot een verblijf van langer dan drie maanden te worden gemachtigd.

In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf verwijst verzoeker wat betreft de gegrondheid van zijn aanvraag naar zijn angst om terug te keren en opnieuw het slachtoffer te worden van nieuwe bedreigingen van zijn schoonouders en nieuwe arrestaties door de politie, alsook naar het feit veroordeeld te zullen worden volgens de traditie van het kastesysteem. Voorts verwijst verzoeker naar de compleet uitzichtloze situatie waarin een terugkeer naar Pakistan hem zou brengen ten gevolge van het complete gebrek aan familie waar hij veilig kan verblijven, huisvesting en financiële middelen, alsook naar het feit dat hij een zeer gemotiveerde leerling is, niet alleen met betrekking tot het leren van de Nederlandse taal, doch eveneens met het leren van een beroep. Ook voert verzoeker aan dat hij goed Nederlands spreekt hetgeen hem toelaat vele sociale contacten te onderhouden, dat hij diverse taalcursussen volgde, dat hij actief op zoek gegaan is naar werk, dat hij een loopbaanoriëntatie gevolgd heeft bij de VDAB. Hij verwijst naar zijn doorgedreven graad van integratie en naar het feit dat hij zich perfect heeft ingeburgerd, dat hij blijk geeft van grote burgerzin, dat hij er zorg voor draagt dat alle door hem verschuldigde sommen zo snel mogelijk en binnen een redelijke termijn worden voldaan, dat hij nooit problemen heeft gehad met justitie en een blanco strafregister heeft, dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid, dat hij een goede kennis heeft van het Nederlands en dat hij zijn uiterste best doet om voortdurend te verbeteren en dat hij een uiterst minzaam persoon is die met niemand moeilijkheden zoekt, getuige daarvan de verschillende steunbetuigingen. Tot slot verwijst hij ook naar de lange duur van verblijf.

De verweerder geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

De redenen die aangehaald worden om verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

Betrokkene diende op 09.08.2005 een asielaanvraag in. Op 10.11.2005 besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat deze aanvraag ontvankelijk was en dat verder onderzoek noodzakelijk was. Op 25.08.2006 besliste het CGVS echter in haar beslissing ten gronde dat betrokkene niet erkend werd als vluchteling. Betrokkene diende op 11.09.2006 een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen (heden de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) tot nietigverklaring van deze beslissing. Dit beroep is heden nog steeds hangende.

Het feit dat betrokkene sinds augustus 2005 in België verblijft en hier ondertussen geïntegreerd is, dat hij de Nederlandse taal heeft gestudeerd door het volgen van verschillende taalcursussen, dat hij tevens beroepsopleidingen heeft gevolgd, dat hij actief op zoek gegaan is naar werk, dat hij een cursus loopbaanoriëntatie heeft gevolgd bij de VDAB, dat hij goede contacten heeft met een aantal mensen uit de omgeving en met zijn bureu, dat hij zeer verzorgd is, dat hij zich perfect ingeburgerd zou hebben, dat hij verschillende steunbetuigingen voorlegt, dat hij een grote burgerzin heeft, dat hij de zijn verschuldigde sommen zo snel mogelijk probeert te betalen, dat hij aldus is overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in zeer hoge mate heeft eigen gemaakt –deze elementen van integratie vormen geen grond voor regularisatie aangezien het o.i. maar normaal is dat iemand die hier bijna 3 jaar verblijft toch enige inspanningen doet om zich aan te passen aan onze taal, onze gebruiken, onze zeden en gewoonten en op die manier zijn verblijf in België zelf zo aangenaam mogelijk probeert te maken.

Ook het feit dat betrokkene tewerkgesteld is kan niet weerhouden worden aangezien deze tewerkstelling enkel wordt toegestaan zolang zijn asielprocedure niet is afgesloten. Zij heeft als doel de betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Betrokkene beweert dat hij angst heeft om terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij vreest opnieuw het slachtoffer te worden van nieuwe bedreigingen van enerzijds zijn schoonfamilie en anderzijds van de Pakistaanse autoriteiten doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene angst heeft om terug te keren volstaat niet om weerhouden te worden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat wat zijn vrees voor zijn schoonfamilie betreft het CGVS in haar beslissing dd.

25.08.2006 gesteld heeft dat: “u zelf erkende tijdens het gehoor ten gronde dat uw schoonfamilie u nooit zou weten te vinden als u elders in Pakistan zou wonen. De vaststelling dat u na het ontstaan van het “FIR” nog 5 maanden probleemloos in Pakistan wist te verblijven onderstreept deze stelling”. Wat zijn vrees voor de Pakistaanse autoriteiten betreft dient opgemerkt te worden dat tevens het CGVS in dezelfde beslissing stelde dat: “uw vrees voor een onrechtvaardige behandeling door de Pakistaanse autoriteiten lijkt op weinig gestoeld. In een recent verleden hebben dezelfde overheden u immers reeds beschermd tegen een andere valse aanklacht. U kunt bezwaarlijk beweren dat de Pakistaanse autoriteiten u individueel op een uitzonderlijke manier zou behandelen”.

Wat betreft de bewering dat een gedwongen terugkeer zou betekenen dat betrokkene onderworpen zou worden aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens; dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet gedwongen wordt om terug te keren, zodus kan deze bewering niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie.

Betrokkene beweert tevens dat hij in een compleet uitzichtloze situatie zal terecht komen ten gevolge van het complete gebrek aan familie waar hij veilig zou kunnen verblijven en dat hij aldus geen huisvesting of financiële middelen ter beschikking zou hebben. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt die dergelijke bewering kan ondersteunen. Deze loutere bewering kan aldus niet weerhouden worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde of veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. (...)

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker ingeroepen redenen om het verblijf toe te staan onvoldoende zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt, zodat verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert en dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoeker bekritiseert in eerste instantie de motivering van de betreden beslissing met betrekking tot zijn integratie. Verzoeker betoogt dat hij deze inspanningen tot integratie niet enkel leverde vanuit het oogpunt zijn verblijf in België zo aangenaam mogelijk te maken, doch met oog op een blijvende toekomst in België. De verregaande graad van integratie wijst bovendien op zijn goede wil en burgerzin. Het is dan ook ongeoorloofd dat dergelijke inspanningen door de Dienst Vreemdelingenzaken tot vanzelfsprekendheden worden herleid.

In tweede instantie bekritiseert verzoeker de motivering omtrent het niet weerhouden van het argument van zijn tewerkstelling. De Dienst Vreemdelingenzaken bekijkt deze tewerkstelling louter als een manier om tijdens de asielaanvraag in de eigen behoeften te kunnen voorzien,

doch geeft geen aandacht aan zijn motivatie om te werken. Verzoeker stelt dat hij ook had kunnen profiteren van OCMW-steun, doch er resoluut voor koos om te werken en bij te dragen tot onze economie. Verzoeker meent dat het feit dat zijn tewerkstelling niet wordt weerhouden om reden dat deze enkel wordt toegestaan zolang zijn asielprocedure niet is afgesloten, laat vermoeden dat de Dienst Vreemdelingenzaken er reeds van tevoren vanuit gaat dat zijn asielprocedure op een negatieve beslissing zal uitmonden. Dat het niet correct is zich op een dergelijk argument te beroepen.

In derde instantie bekritiseert verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot het gebrek aan bewijzen wat betreft zijn angst. Verzoeker vindt het onredelijk om te stellen dat de loutere vermelding van angst niet volstaat. Hij stelt dat men enkel maar dient te kijken naar de algemene toestand in Pakistan om te besluiten dat zijn angst gegrond is. Tevens vindt verzoeker het onterecht dat de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot de angstvraag terugrijpt naar de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoeker meent dat het niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken is om zijn asielaanvraag te beoordelen, maar wel aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bovendien is verzoeker van oordeel dat dit element de ontvankelijkheid van zijn aanvraag betreft en niet de gegrondheid. Voorts betwist verzoeker dat zijn angst voor de Pakistaanse autoriteiten op weinig gestoeld is en geeft hij ook aan waarom hij die mening is toegedaan. Ook wat dit deel van de motivering betreft, is verzoeker van oordeel dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich bedient van een ongeoorloofd, willekeurig argument.

In vierde instantie betwist verzoeker het deel van de motivering dat stelt dat hij niet gedwongen wordt om terug te keren naar Pakistan. Verzoeker is van oordeel dat dit een totaal absurd argument is, waardoor de problematiek van de schendingen van de mensenrechten totaal genegeerd wordt.

In vijfde instantie bekritiseert verzoeker de motivering aangaande het gebrek aan bewijzen wat betreft de uitzichtloosheid van een eventuele terugkeer naar Pakistan. Verzoeker meent dat de uitzichtloosheid wel vaststaat. Bovendien is zijn asielprocedure nog steeds hangende en zou het onredelijk zijn om van hem te verwachten dat alles wat hij hier heeft opgebouwd, achterlaat en terugkeert naar Pakistan. Dit zou zijn kansen om erkend te worden als vluchteling totaal wegnemen. Verder stelt verzoeker dat zijn aanvraag ontvankelijk werd verklaard wat er op wijst dat er sprake is van een buitengewone omstandigheid. Verzoeker meent dat het dan ook onlogisch is de uitzichtloosheid van een eventuele terugkeer naar Pakistan te betwisten.

In zesde instantie bekritiseert verzoeker de motivering aangaande de vanzelfsprekendheid van het niet plegen van inbreuken tegen de openbare orde en veiligheid. Verzoeker betwist niet dat het waar is dat het vanzelfsprekend is dat hij zich aan de in België van kracht zijnde wetgeving houdt, maar hij meent wel dat het nogmaals aangeeft dat hij bereid is zich volledig in onze maatschappij aan te passen en dat het getuigt van zijn goede wil en burgerzin. Verzoeker meent dat alle argumenten samen in overweging dienen te worden genomen.

De argumentatie van verzoeker aangaande zijn integratie, zijn tewerkstelling en het feit dat hij geen inbreuken heeft gepleegd op de openbare orde en veiligheid, komt erop neer dat hij van oordeel is dat dit voldoende aantoont dat hij voldoet aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden. In wezen vraagt verzoeker aldus aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de feiten opnieuw te beoordelen. Voor zover verzoeker kritiek levert aangaande de beoordeling van zijn verblijfsstatus en de Raad om een nieuwe beoordeling vraagt, dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen

(Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Dit houdt in dat de Raad, in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid, niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van een verblijf aan verzoeker. Zoals reeds uiteengezet, beschikt de gemachtigde van de minister bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag over een ruime appreciatiebevoegdheid. Met zijn kritiek maakt verzoeker het niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister beschikt krachtens artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen.

Waar verzoeker stelt dat de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot het gebrek aan bewijzen wat betreft zijn angst slaat op de ontvankelijkheid van zijn aanvraag en niet op de gegrondheid van zijn aanvraag, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat verzoeker zijn angst als een element ter rechtvaardiging van een verblijfsaanvraag heeft ingeroepen in zijn aanvraag, zodat het normaal is dat de verweerder dit element bespreekt naar aanleiding van de beoordeling van de gegrondheid van zijn aanvraag. Waar verzoeker meent dat het onredelijk is om te stellen dat de loutere vermelding van angst niet volstaat, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er nogmaals op dat het hem niet toekomt de feiten opnieuw te gaan beoordelen. Vastgesteld dient te worden dat verzoeker inderdaad geen enkel begin van bewijs heeft aangebracht ter ondersteuning van zijn bewering. In zoverre verzoeker het onterecht vindt dat de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot de angstvraag teruggrijpt naar de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan verzoeker evenmin worden gevolgd. De Commissaris-generaal heeft zich reeds uitgesproken over de angst die verzoeker poogt voor te houden. Bijgevolg kan de Dienst Vreemdelingenzaken dienstig verwijzen naar deze beslissing, aangezien een beslissing van het bestuur - dus ook een beslissing die genomen werd door de asielinstanties - vermoed wordt in overeenstemming te zijn met de wet ('*privilège du préalable*') en dit tot zolang ze eventueel wordt vernietigd. Ook wat dit onderdeel van de motivering betreft slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat de beslissing van de minister kennelijk onredelijk is.

Wat betreft de kritiek van verzoeker aangaande het deel van de motivering dat stelt dat hij niet gedwongen wordt om terug te keren naar Pakistan, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat geen enkel stuk uit het administratief dossier toelaat te besluiten dat verzoeker gedwongen wordt tot terugkeer naar Pakistan. Er is geen enkel uitvoerbaar bevel genomen ten aanzien van verzoeker. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat dit onderdeel van de motivering kennelijk onredelijk is.

Waar verzoeker in zijn kritiek stelt dat de uitzichtloosheid van een eventuele terugkeer naar Pakistan wel vaststaat, vraagt hij opnieuw een feitelijke beoordeling. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken die over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Met betrekking tot verzoekers kritiek dat zijn asielprocedure nog steeds hangende en dat het onredelijk zou zijn om van hem te verwachten dat alles wat hij hier heeft opgebouwd achterlaat en terugkeert naar Pakistan, alsook dat dit zijn kansen om erkend te worden als vluchteling totaal zou wegnemen, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat zijn argumenten feitelijke grondslag missen. Verzoekers aanvraag werd ontvankelijk verklaard. Aldus wordt niet van hem verwacht dat hij zijn aanvraag in Pakistan

zou doen. Evenmin moet hij terugkeren vermits er geen uitvoerbaar bevel is. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motivering op dit punt kennelijk onredelijk is.

Met het argument aangaande de vanzelfsprekendheid van het niet plegen van inbreuken tegen de openbare orde en veiligheid, vraagt verzoeker opnieuw om een nieuwe feitelijke beoordeling van zijn zaak. Meermaals werd reeds gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hiervoor niet bevoegd is en dat de Dienst Vreemdelingenzaken wat het al dan niet gegrond bevinden van de aanvraag van verzoeker over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. De verweerder geeft duidelijk aan waarom hij het niet plegen van inbreuken tegen de openbare orde en veiligheid onvoldoende vindt. Dit onderdeel van de motivering is niet kennelijk onredelijk.

Tenslotte voert verzoeker aan dat men alle argumenten die werden uiteengezet samen in overweging dient te nemen, gezien het geheel meer is dan de som van de afzonderlijke delen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst vooreerst op het feit dat de administratieve overheid bij de motivering van de bestreden beslissing de verplichting heeft de betrokkene te informeren over de redenen die als determinerend beschouwd werden om te komen tot de bestreden beslissing, onder voorbehoud dat de motivering een antwoord geeft, zelfs op impliciete maar zekere wijze, op de essentiële argumenten van de betrokkenen. In casu begint de gemachtigde van de minister zijn motivatie met de algemene conclusie dat *“De redenen die aangehaald worden om verblijf toe te staan zijn onvoldoende”*. Hieruit blijkt dat de gemachtigde alle elementen samen in overweging heeft genomen en heeft geconcludeerd dat ook alle elementen in hun geheel beschouwd deze grond tot regularisatie kunnen uitmaken. Vervolgens overloopt de gemachtigde alle verschillende elementen en bespreekt ze.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is van oordeel dat de gemachtigde van de minister verzoeker informeerde over de determinerende redenen van de bestreden beslissing en dat hij, na alles in overweging te hebben genomen, redelijkerwijze tot de hiervoor voornoemde conclusie is gekomen. De bestreden beslissing is dus afdoende gemotiveerd. Verzoeker toont geen schending aan van de formele noch van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betoogt dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet aangeeft waaraan het hem dan wel nog ontbreekt. Verzoeker stelt dat het de taak is van een zorgvuldige overheid om elke beslissing voldoende te motiveren. Verzoeker herhaalt dat de Dienst Vreemdelingenzaken elk argument neerhaalt zonder aan te geven waaraan het hem dan wel ontbreekt. Nergens wordt gewezen op de elementen waaraan iemand dan nog meer dient te voldoen om in aanmerking te komen voor regularisatie. Verzoeker concludeert dat de verweerder bij zijn motivering substantieel in gebreke is gebleven.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verzoeker toont niet aan waar verweerder dan wel in gebreke zou zijn gebleven, door de beslissing niet zorgvuldig voor te bereiden of niet te steunen op een correcte feitenvinding.

Verzoeker stelt enkel dat de beslissing onvoldoende of zelfs foutief gemotiveerd werd. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat noch de formele noch de materiële motiveringsplicht werd geschonden, daar verweerder op afdoende wijze op alle argumenten van verzoeker heeft geantwoord. Zoals reeds werd gesteld in de bespreking van het eerste middel, kan het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken niet leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing. In zoverre verzoeker meent dat de Dienst Vreemdelingenzaken verder had moeten motiveren aangaande de elementen waaraan iemand dient te voldoen om in aanmerking te komen voor regularisatie, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven worden weergegeven. Meer bijzonderheden eisen omtrent de motieven van de motieven van de bestreden beslissing overschrijdt echter de draagwijdte van de wettelijke verplichting tot een uitdrukkelijke motivering (RvS 9 december 1997, nr. 70.132; RvS 16 juli 2003, nr. 121.730; RvS 14 april 2006, nr. 157.584) zodat de Raad hier dan ook niet verder op ingaat.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending van het redelijkheidsbeginsel aan en van de voorzienbaarheid van de wet- en regelgeving.

Verzoeker betoogt dat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Hij stelt dat hij meer dan voldoende de goede bedoeling van zijn aanvraag aantoonde en hieromtrent de nodige stukken neerlegde, terwijl toch arbitrair werd beslist dat hij geen machtiging van verblijf krijgt. Verzoeker is dan ook van oordeel dat de beslissing geenszins op een redelijke wijze werd genomen. Verder betwist verzoeker dat er onvoldoende redenen zijn om een machtiging tot verblijf in zijn hoofde toe te staan. Verzoeker stipuleert verder dat redelijkerwijze mag verwacht worden dat, indien hij aan de voorwaarden voldoet, hij ook effectief zal geregulariseerd worden. Verzoeker is van oordeel dat met de voorzienbaarheid van de regelgeving geen rekening werd gehouden. Indien de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag enigszins zorgvuldig had onderzocht zou ze nooit tot de weigering van machtiging tot verblijf hebben besloten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt het redelijkheidsbeginsel schendt, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit de bespreking van het eerste middel is reeds voldoende gebleken dat de verweerder voor elk aangehaald argument en de argumenten in hun geheel, op redelijke wijze heeft kunnen concluderen dat de reden voor regularisatie onvoldoende zijn. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Waar verzoeker nog stelt dat er geen rekening werd gehouden met de verplichte voorzienbaarheid van de regelgeving, slaagt hij er niet in te overtuigen. De wetgever heeft een ruime discretionaire bevoegdheid toegekend aan de minister om te oordelen wie er al dan niet in aanmerking kan komen voor regularisatie. Wat

dit betreft dient geval per geval beoordeeld te worden, zodat er geen sprake kan zijn van een verplichte voorzienbaarheid van de regelgeving. De wetgever heeft geen regularisatiecriteria vastgelegd.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.